

Одного зимового ранку молода королева сиділа біля вікна і спостерігала, як м'яко спадають на землю сніжинки. Руками вона вишивала, але подумки була десь дуже далеко.

Королева настільки поринула в роздуми, що вколола собі палець. Краплина крові впала на сукню. Жінка дивилася на червону плямку, що розтікалася по тканині, і думала: «Хотіла б я мати маленьку донечку з губами такими ж червоними, як ця крапля крові, з волоссям таким чорним, як чорне дерево, а зі шкірою такою білою, наче сніг». Мабуть, фея почула її бажання, тому що незабаром воно здійснилося: королева народила доньку, яку назвали Білосніжкою. Невдовзі після народження Білосніжки королева захворіла, і на порятунок її життя не було жодної надії.

Тривалий час король сам піклувався про маленьку доньку. Але це було важко, бо в нього було так багато королівських обов'язків. Тоді він вирішив одружитися знову, навіть усвідомлюючи, що ніхто не зможе замінити йому його померлу кохану дружину.

Одного холодного осіннього дня екіпаж нової наречененої короля прибув до замку. Коли він зупинився посеред саду, з карети вийшла прекрасна жінка. Вона вклонилася королю й разом із ним пішла до замку в супроводі двох лакеїв, які несли велику та загадкову скриню. Залишившись наодинці у своїй кімнаті, королева відкрила цю скриню та дісталася велике чарівне дзеркало. Насправді вона була злою чаклункою. Але ніхто не знав про її неймовірну силу, за винятком дзеркала, яке вона всюди носила із собою, куди б не поїхала.

Королева запитала дзеркало:

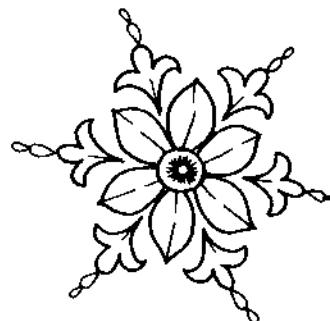
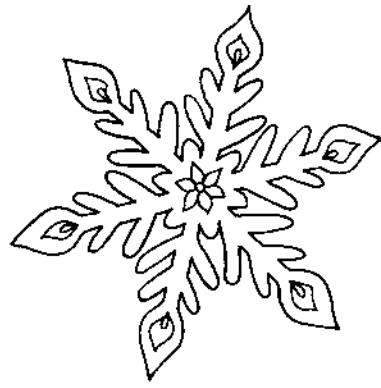
— Дзеркальце, дзеркальце, правду скажи-но мені:
хто найгарніший у цій стороні?

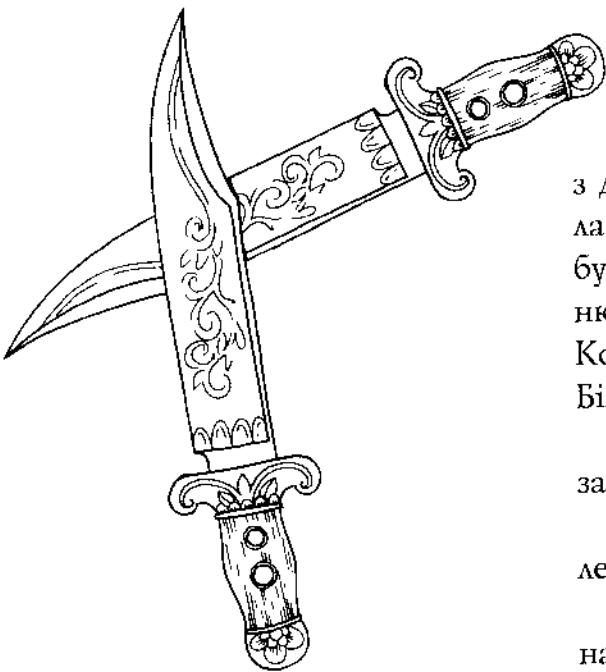
А дзеркало їй відповіло:

— Моя королево, нема нікого на світі гарнішого за вас.

Щовечора королева запитувала це у дзеркала та раділа, слухаючи одну й ту саму відповідь.

Минав час, Білосніжка росла. З кожним днем вона ставала крашою за свою мачуху. Вона була мила, чуйна та неймовірно вродлива.

У день свого вісімнадцятиріччя Білосніжка гуляла з друзями в саду. Почувши сміх дівчини, мачуха визирнула на терасу й побачила те, що її розлютило: Білосніжка була чарівною. Іменинниця вдягнула свою святкову сукню та сяючі прикраси, що гарно підкреслювали її очі. Королева вперше з тривогою усвідомила, що з дитини Білосніжка перетворилася на вродливу молоду жінку.

— Вона чарівна, але очевидно, що не вродливіша за мене! — сердито заявила вона.

Спосіб переконатися в цьому був тільки один. Королева відкрила своє дзеркало та запитала:

— Дзеркальце, дзеркальце, правду скажи-но мені: хто найгарніший у цій стороні?

— Ви вродлива, ваше величноте, але Білосніжка вродливіша за вас,— відповіло дзеркало.

Почувши це, королева спалахнула:

— Я не дозволю цьому дівчиську зайняти моє місце! Я зупиню її, і нішо мені не зашкодить,— гукнула вона.

Королева покликала мисливця та сказала:

— У мене є для тебе особливе завдання.

— Ваше величноте, я виконаю будь-яке ваше бажання.

— Убий Білосніжку! — прошепотіла вона.— Відведи її в ліс і зроби так, наче стався нещасний випадок. А мені принеси у скриньці її серце,— додала вона, поклавши дерев'яну коробочку в руку мисливця.

Наступного дня Білосніжка радісно прогулювалася лісом. Мисливець із понуреною головою слідував за нею. У його голові лунав голос королеви: «Убий Білосніжку». Але як він міг учинити так жахливо? На жаль, мисливець знов, що королева стратить його, якщо він цього не зробить, а тому дістав свій ніж та наздогнав дівчину.

Убити Білосніжку чоловік так і не зміг.

— Я не можу зробити тобі боляче! — крикнув він.

Білосніжка озирнулася та побачила мисливця з ножем у руках. Той упав на коліна та в усьому зізнався.

— Моя мачуха? Я... Я не можу повірити! — сказала Білосніжка.

— Королева насправді зла, і нішо не зупинить її, поки вона не переконається, що ти мертвa,— відповів

мисливець.— Тобі краще ніколи більше не повернатися до замку.

— Але ж куди я піду? — крізь сльози запитала дівчина.

— Це не важливо, просто біжи! Біжи звідси! — прогричав він.

Білосніжка обійняла його та втекла.

Мисливець дочекався, поки вона зникла між дерев, та пішов у іншому напрямку глибоко в ліс. Коли він побачив маленького кабана, він вистрелив у нього зі своєго лука. Мисливець поклав серце тварини у скриньку та пішов назад у королівський палац, де королева не знаходила собі місця від очікування.

— Ну? — запитала вона.— Ти зробив те, що я тобі наказала?

— Так, ваше величність.

Він віддав їй скриньку. Королева відкрила її та злісно розсміялася.

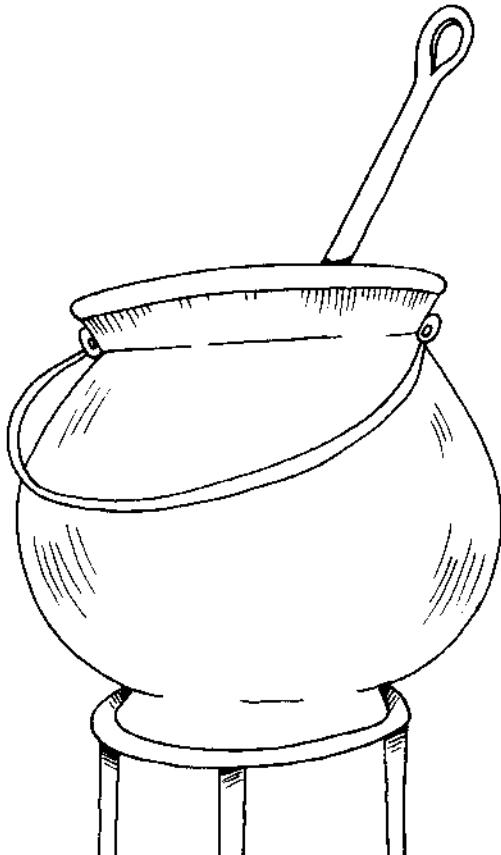
У лісі Білосніжка провела найжахливішу ніч у своєму житті. Гілля дерев виглядало наче лапи монстрів, що намагалися схопити її, а голоси тварин видавалися злісним сміхом. Вона бігла, не знаючи куди, поки не помітила маленький будинок. З труби підіймалися хмарки диму, а у вікні виднілося світло від комина.

Білосніжка підійшла до будинку та обережно постукала в маленькі дверцята. Ніхто не відповів. Тоді вона постукала сильніше, і від натиску двері випадково відчинилися. Дівчина ступила за поріг і покликала:

— Агов? Чи є тут хтось?

Але відповіді не було. Вона зачинила за собою двері, а коли оглянула все навколо, роззвіла рота від здивування! Здавалося, наче під дією чар усе в будиночку зменшилося. Тут були стіл та сім маленьких стільців, на столі сім малюсіньких тарілок; столові прибори та чашки були зовсім крихітні, такими ж були й булочки, які Білосніжка з'їла, бо була дуже голодна. Потім дівчина помітила сходи, що вели нагору. Там було сім маленьких ліжечок. Вони були такими зручними, що на одне з них вона прилягla та заснула.

Минув час, і повернулися господарі — сім гномів. Вони зовсім не чекали побачити у своєму будиночку чорноволосу дівчину.

— Вона — прекрасна фея,— прошепотів наймолодший.

— Як на мене, це просто незнайомка, яка зайняла моє ліжко! — буркотливо відповів інший.

Ще один сказав сварливо:

— Не кричіть, ви розбудите її!

— Я вже прокинулася,— сказала дівчина.— Мене звати Білосніжка. Вибачте, що я отак вдерлася у ваш дім, але я не знала, куди мені ще піти.

Її очі наповнилися сльозами.

— Ти можеш залишатися тут стільки, скільки побажаєш,— сказав їй гном.— Ніхто тобі не заважатиме. Удень ми працюємо в копальні, добуваємо коштовне каміння.

Нарешті Білосніжка відчула себе в безпеці. Вона була впевнена, що зла королева не скоро дізнається правду. Але наступного разу, коли її мачуха відкрила дзеркало й поставила своє запитання, воно відповіло таке: «Ти найгарніша в замку, але глибоко в лісі є Білосніжка, яка вродливіша за тебе».

— Покажи її мені! — наказала королева, і дзеркало змінило своє зображення, показуючи Білосніжку в оточенні семи гномів.

Побачивши це, королева зблідла. Вона побігла в підвал, де ховала свою книгу чорної магії. Королева провела там ніч у пошуках способу позбутися Білосніжки. Нарешті вона знайшла його: отруєне яблуко.

Королева приготувала магічне зілля, що перетворило її на стару бабцю, взяла отруєне яблуко та пішла в ліс.

Білосніжка, не знаючи, що на неї чекає, вирішила приготувати пиріг для своїх нових друзів. Не встигала вона розпочати, як прийшла стара продавчиня фруктів.

— Фрукти — це саме те, що мені зараз потрібно,— сказала Білосніжка.

— Моя люба, ці яблука дуже смачні. Твій пиріг буде непревершений,— сказала стара жінка.— Ось, скуштуй одне.